

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **O. R.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. CPR-26486-3/ČJ-2023-93010-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. CPR-26486-3/ČJ-2023-93010-V233 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 12. 6. 2023, č. j. KRPA-203305-18/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to ve zkrácení délky zákazu pobytu z jednoho roku na 11 měsíců a v prodloužení doby k vycestování ze sedmi dnů na dvacet dnů, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství nebo třetí země, kde je cizinec oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do sedmi dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je viněn z neoprávněného pobytu, kterého se měl dopustit v souvislosti s tím, že zde pobýval i po 24. 5. 2023, kdy mělo dojít k zneplatnění jeho litevského pobytu, správní orgán vymezil dobu protiprávního stavu jako období od 29. 5. 2023 do 1. 6. 2023, tj. jako období pouhých 14 dnů, kdy v době před koncem platnosti pobytu účastník navíc podal cestou zastupitelského úřadu ČR v Polsku žádost o vydání zaměstnanecké karty pro pobyt a práci v ČR.
3. S ohledem na skutečnost, že nalézací správní orgán chybně vymezil dobu trvání protiprávního stavu, žalovaný modifikoval jeho závěry a snížil dobu správního vyhoštění na 11 měsíců, avšak i takovéto rozhodnutí žalobce považuje za nepřiměřeně tvrdé a porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu k individuálním okolnostem jeho věci, kdy doba protiprávního stavu trvala pouhých 14 dnů, žalobce svého jednání litoval, vyjádřil vůli vycestovat, napomáhal při objasnění skutečného stavu věci a učinil kroky pro legalizaci svého pobytu, když požádal cestou zastupitelského úřadu o vydání zaměstnanecké karty.
4. Při takto epizodním protiprávním stavu, který je navíc historicky prvním pochybením, má žalobce za to, že je ukládání jakéhokoli správního vyhoštění nepřiměřeně tvrdým postupem a že má být vůči němu postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť obdobná rozhodnutí správní orgán ve své praxi přijímá při podstatně delších protiprávnostech, potažmo u osob, které nečinily žádné kroky pro legalizaci pobytu, natož aby projevily snahu o dosažení možnosti být legálně zaměstnáván.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 11. 6. 2023 v Praze 7 kontrolován policií. Kontrolou předloženého cestovního pasu a lustrací v evidencích bylo zjištěno, že cizinec nemá žádné platné vízum nebo jiné oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobce disponoval litevským povolením k pobytu, a to do 23. 5. 2023. V protokole o výsledku účastníka žalobce uvedl, že do Prahy přicestoval letecky dne 10. 2. 2023, odjel hned do Litvy a od 29. 5. 2023 je opět na území ČR. Žalobce podal ve Varšavě žádost o zaměstnaneckou kartu, nevěděl, že zde nemůže pobývat. Vypověděl dále, že nemá sjednané zdravotní pojištění.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zkrátil délku zákazu pobytu, když shledal, že počet dnů v časovém rozpětí ode dne 29. 5. 2023 do dne 11. 6. 2023 činil nikoli 15 dnů, jak uvedl prvostupňový správní orgán, ale pouze 14 dnů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že je povinností cizince udržovat si přehled o tom, zda je povolení, které jej opravňuje k pobytu na daném území, stále platné. Žalovaný ve prospěch cizince zohlednil, že se snažil řešit svou pobytovou situaci podáním žádosti o českou zaměstnaneckou kartu dne 25. 4. 2023 (tato žádost však neopravňuje cizince k pobytu na území), dále že svou spoluprací napomáhal při objasňování svého protiprávního jednání, k protiprávnímu jednání se doznal a že byl dříve bezúhonný. Jakožto přitěžující okolnosti pak vzal žalovaný hodnotil skutečnost, že protiprávní jednání cizince bylo odhaleno až během namátkové pobytové kontroly hlídky Policie ČR, a nejednalo se tedy o případ, kdy by cizinec své protiprávní jednání sám oznámil příslušným státním orgánům. Dále cizinec překročil hranice ČR již v době, kdy pobýval na území schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu. Cizinec také během výsledku připustil, že nedisponuje zdravotním pojištěním platným na území ČR, čímž porušil svou povinnost jemu danou ustanovením § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že správním orgánem I. stupně zvolená doba jednoho roku, po kterou není cizinci umožněno vstoupit na území členských států EU, byla zvolena zcela adekvátně s ohledem na klíčové okolnosti případu a v souladu s rozhodovací praxí aplikovanou správními orgány ve skutkově srovnatelných případech. Korekce této doby na jedenáct měsíců ze strany žalovaného byla provedena pouze z důvodu výše nesprávného stanovení celkové doby neoprávněného pobytu cizince. Žalovaný poukázal na fakt, že náhled státu na závažnost protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu cizinců na území ČR se v rámci zákona o pobytu cizinců se výrazně změnil – s účinností od 31. 7. 2019 již je neoprávněný pobyt zařazen do skupiny druhých nejprísneji postižitelných jednání, pro která lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na dobu pět let (do dne 30. 7. 2019 šlo o dobu do třech let), neboť pobyt cizinců nesplňující zákonné podmínky se pro ČR stal mnohem závažnějším fenoménem

než například neoprávněné zaměstnání bez povolení k zaměstnání či neoprávněné podnikání cizinců. V případě cizince lze proto deklarovat, že jeho neoprávněný pobyt na území ČR bez platného pobytového oprávnění je závažným porušením zákona, které zcela jednoznačně odůvodňuje postup podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

10. Žalovaný též vysvětlil, že cizinec nesplňuje podmínky pro uložení rozhodnutí opustit území nebo území členských států EU stanovené ustanovením § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť zjištěná délka doby neoprávněného pobytu cizince na území ČR (doba čtrnácti dnů) zcela jistě nemůže být považována za bagatelní či zanedbatelnou. Cizinec nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v jiném členském státu EU a byly u něj shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž správní vyhoštění jemu nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Cizinec dosáhl v době vydání rozhodnutí věku 29 let, kdy se nejedná o nijak vysoký věk, ve kterém by cizinci mohlo vycestování z daného území již činit potíže a ani nevypověděl, že by trpěl zdravotními potížemi, které by mu mohly bránit ve vycestování. Pokud jde o povahu a pevnost rodinných vztahů, cizinec je ženatý a má tři děti, kdy všichni žijí v Uzbekistánu a s dětmi je v občasném kontaktu. Cizinec přijel do ČR za přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, se kterou se zde seznámil před šesti lety, načež byli většinou pouze v telefonickém kontaktu. Uvedl, že jeho vycestování a ukončení pobytu nebude pro žádnou osobu zásahem do rodinného či soukromého života, nemá v ČR žádné sportovní, politické, kulturní ani společenské vazby ani majetek. Pokud jde o případné ekonomické vazby k území ČR zejména ve formě výdělečné činnosti, cizinec nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území ČR a není zde oprávněn vykonávat žádnou výdělečnou činnost. Nebylo zjištěno, že by v případě návratu cizince do Uzbekistánu byla jeho tamní reintegrace jakkoliv významněji ztížena. V zemi původu cizince žije celá jeho rodina cizince a má se tam kam vrátit. Žalovaný po zhodnocení těchto skutečností shrnul, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není v žádném ohledu nepřiměřené.
11. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, měla být stanovena doba kratší.
12. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
13. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních

rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se snažil svou pobytovou situaci řešit, s orgány spolupracoval, doznal se, dříve byl bezúhonný. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily, že protiprávní jednání bylo odhaleno až během namátkové pobytové kontroly, cizinec překročil hranice ČR již v době, kdy pobýval na území schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu, konečně nedisponoval zdravotním pojištěním platným na území ČR. Lze přisvědčit i závěru, neoprávněný pobyt v délce 14 dnů nelze hodnotit jako bagatelní a zanedbatelný.

14. Námitka, že délka zákazu pobytu je v rozporu s praxí, je zcela obecná, žalobce nepoukazuje na žádné konkrétní případy, které by byly skutkově obdobné případu žalobce. Za skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možno uložit délku zákazu pobytu až na pět let, napadené rozhodnutí je v necelé 1/5 této sazby, již tato skutečnost nenasvědčuje zjevně nepřiměřené délce. Soud má za to, že délka zákazu pobytu byla vzhledem k popsáním skutečnostem stanovena adekvátně, správní orgány z mezí správního uvážení nevybočily.
15. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož o možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo vyhodnoceno jako nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. V nyní posuzované věci se však oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je mladý, zdravý, jeho rodina žije v Uzbekistánu, ve vlasti má zázemí, nemá v ČR žádné významné vazby. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, naplnění jiných podmínek, kdy lze vydat rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců nebylo v průběhu správního řízení zjištěno, ani v žalobě tvrzeno.
16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně